

MARIAN HOEFNAGEL

Met alle geweld

Uitgeverij Eenvoudig Communiceren / Lezen voor Iedereen
www.eenvoudigcommuniceren.nl
www.lezenvoorieseeren.be

Kijk voor meer informatie over het thema van *Met alle geweld* op www.moed.nl of www.zinloosgeweld.net.

Bij *Met alle geweld* is een gratis docentenhandleiding verkrijgbaar. Deze kunt u downloaden van www.eenvoudigcommuniceren.nl en www.lezenvoorieseeren.be.

Tekst: Marian Hoefnagel
Redactie en opmaak: Eenvoudig Communiceren
Illustraties: Roelof van der Schans
Druk: Easy-to-Read Publications

© Uitgeverij Eenvoudig Communiceren, Amsterdam.

Eerste druk: Augustus 2007

Tweede druk: November 2008

Derde, herziene druk: Januari 2012

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN/EAN 978 90 8696 504 5
NUR 286

Dit boek heeft het keurmerk Makkelijk Lezen.

Stoer

Yung loopt de school uit.
Zijn rugtas hangt over zijn rechterschouder.
Zo ziet hij er stoer uit.
Yung draagt zijn rugtas nooit op zijn rug.
Dat doen alleen kinderen van de brugklas.
En Yung zit allang niet meer in de brugklas.
Gelukkig niet.

Vanuit zijn ooghoeken ziet hij dat Marije eraan komt.
Hij probeert nog stoerder te lopen.
En een beetje onverschillig.
Maar hij weet niet precies hoe dat moet.
Grote stappen? Ja, dat is vast goed.
Zo lopen soldaten in films ook altijd.

Yung ziet zichzelf in het glas van het bushokje.
Die tas over één schouder is prima.
Maar die grote stappen zien er eigenlijk wel gek uit.
Hij hoopt maar dat Marije hem niet gezien heeft.

Hij gaat in het bushokje staan.

De bus komt pas over tien minuten, dat weet hij.
Maar tien minuten wachten is niet erg.
Kan hij lekker even een sigaretje roken.
En naar alle meisjes kijken die de school
uitkomen.

Yung steekt een sigaret aan en neemt een flinke
trek.
Vroeger moest hij altijd hoesten als hij dat deed.
Maar inmiddels is hij het gewend. Stoer.

Er komen nog een paar jongens in het bushokje
staan.
Ze hebben allemaal een petje op, met de klep
naar achteren.
Yung kent ze alleen van zien.
Maar het zijn vast jongens van zijn school.
Yung zit nog maar een paar weken op deze
school.
Hij kent nog lang niet alle leerlingen.

Stel je voor: alleen maar jongens

'Dag Yung, tot morgen', roept Marije.
Ze fietst langs het bushokje en zwaait naar hem.
Yung kijkt haar verbaasd aan.
Hij heeft haar helemaal niet zien aankomen.
Gauw steekt hij zijn hand op.
'Hoi', zegt hij.
Hij kijkt haar helemaal na.
Totdat ze de hoek om gaat.

'Zooo', zegt een van de jongens in het bushokje.
Hij kijkt Yung brutaal aan.
'Valt Marije tegenwoordig op Chinezen?'
De andere jongens moeten lachen.
'Ja, die heeft ze nog niet gehad', antwoordt iemand anders.
En weer lachen ze allemaal.
Gelukkig stopt de bus voor het bushokje.
De jongens stappen lachend in.
En Yung hoeft niets terug te zeggen.

Yung gaat vlak achter de chauffeur zitten.
Hij weet dat de jongens altijd achterin gaan zitten.

Met z'n allen op de achterbank.
'Zo', zegt de chauffeur tegen Yung.
'Was het een beetje uit te houden op school?'
Yung haalt zijn schouders op.
'Ach', zegt hij. 'Het viel wel mee.
Maar het blijft natuurlijk school.'

De chauffeur knikt.
'Ik had er ook altijd een hekel aan', zegt hij.
'Alleen de pauzes vond ik leuk. En gym. En de schoolfeesten.
Ik vond school eigenlijk alleen maar leuk vanwege de meisjes.'
Yung schiet in de lach.
'Ik ben blij dat ik nooit op een jongensschool heb gezeten', vertelt de man verder.
'Stel je voor, de hele dag mannen om je heen. Ik moet er niet aan denken.'
Yung denkt er even over na.
'Nee', zegt hij dan. 'Dat lijkt mij ook niks.'

Sun-Wing

Yung doet de deur van het restaurant open.
Sun-Wing staat er op de deur.
Dat klinkt Chinees, maar het is Engels.
Zonne-Vleugel, zo heet het restaurant.
Het restaurant van Yungs ouders.

Yung loopt een smal gangetje door.
Aan het eind van het gangetje is de bar.
Daar staat altijd iemand achter.
Soms zijn moeder, soms een van zijn zusjes.
Zijn vader staat nooit achter de bar.
Zijn vader staat altijd in de keuken.
Yungs vader is kok en best een goede kok ook.

‘Dag zoon’, zegt Yungs moeder in het Chinees.
‘Ging het goed op school?’
Yung knikt. ‘Dag moeder’, zegt hij beleefd.
‘Ja het ging wel.’
Yung praat niet in het Chinees terug, maar in
het Nederlands.
‘Ik heb boven eten voor je neergezet’, zegt Yungs
moeder. ‘Lekker’, vindt Yung.

ING

BRANLEY
78

Hij loopt langs de bar, naar de trap.
De trap kraakt als hij naar boven loopt.
Het is een oude trap; het is ook een oud huis.
Maar het is wel een fijn huis.
De kamers zijn groot en hoog.
De twee keukens zijn enorm: de keuken van het restaurant beneden én de keuken boven.

Yungs eten staat op een rond zwart dienblad.
Er staan vier van die dienbladen op de keukentafel.
Op ieder dienblad staat een kom rijst, een kom soep en een kommetje thee.
Yung zet een dienblad in de magnetron.
Na een paar minuten is het eten warm.

Misschien kan ik wel buiten eten, denkt Yung.
Hij pakt zijn dienblad en loopt door de keukendeur naar buiten.
Dan staat hij op het platte dak van de schuur.
Eigenlijk is het nog te fris, maar Yung besluit toch buiten te blijven. Hij draait een leeg bierkratje om en gaat erop zitten.